

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК

Број 42.

Предмату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожкић у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

Регулисање реке Саве.

У нашем се листу толико пута водила реч о железницама као факторима од којих зависи материјални напредак нашега завичаја, о природним путовима пак ређе говоримо, и ако су они од много веће важности по нас. Под утицајем дневних питања и ми подлегосмо општој љутекој слабости, по којој човек обично за тим више тежи што нема. У последње доба сву нашу силу посветисмо подизању железница, а слабо смо поклањали пажњу природним путовима, којима је наш завичај онако обилато обдарен. Та наша је постојбина тако богата воденим путовима, као што је ретко који предео у свету; највеће реке за пловидбу стичу се у нашем завичају, пределе око Савоушћа пресецају реке од севера, запада и истока. Нема у Европи овакве концентрације река, као што је ова, која раздељује Срем, Србију и Банат.

Но до скоро слабо смо се користили овим нашим природним положајем. И ту као и другим приликама овладала јер нама крајња немарност. Реке остављене природном свом току нагомилаше препреке, које да би се уклониле слабо смо се старали, и ако код нас беше свагда тако званих „речних комесара,“ којих тобож беше дужност, да пазе па то, да се не би која препрека у реци појавила, која би сметала пловидби. Релација од више табака поднешена власти од комесара беше једини плод његове радње, јер само ако је релацију поднео, тад је тачно вршио своју дужност. Да се пак препреке уклоне о томе нико није водио бриге.

Истина знатну је суму и велику је радничку снагу влада потрошила у току прошлих времена на тако званих „Uferbauten.“ Да споменемо само митровачку обалу и градић Рачу пре-

ма ушћу Дрине. Ова су два објекта додијала народу, који тамо беше гоњен на кулук. Но сав је тај трошак у новцу и у радничкој снази на мало корисну ствар потрошен а на чишћење Саве, којим би се препреке при пловидби уклониле, није ни паре потрошено. Кроз читаво столеће народ варадински тешки је кулук радио, али за то време није ништа за се урадио; јер као што по целој регименти ни по сахата грађенога друма нема, тако исто нису ни најнужније препреке у Сави уклоњене. А река Сава то је она жила, кроз коју тече најп обрт са западом и којом нас је природа посредно везала са Јадрапским морем. На овај природни пут треба да обратимо сву нашу пажњу. Што је то до сад пропуштено било, доказ је, колико се је влада мало бринула за напредак.

Али то исто мора се и влади кнежевине Србије пребацити, јер ни она се није старала у том погледу. Као да се је угледала на суседе у Босни, а што Турци не хају за то, није велико чудо. Не само што се не уклоне природне препреке, већ и у обзиру на зактеве прописа речне полиције слабо обраћају пажњу српске власти. Томе су доказ силне воденице српских поданика на Сави, које су обично тако намештене, да сметају пловешим лађама, и које воденице беху толико пута повод несрећама и парницама. Матица у реци треба да је отворена пловидби, а за воденице остаје и ван њз довољно простора. Српске власти на то треба да мотре, почем је то један од прописа речне полиције. Власт треба да уклони узроке парничарству, и да не допушта да га прив тли људи хотимице изазивљу! У интересу трговине и лађарског саобраћаја, обраћамо пажњу високе српске владе на ово што рекосмо.

Од кад је за аустријско-унгарску монархију нова епоха наступила, по-

чело се озбиљно радити на подизању транспортних средстава. Једва се је увидело, да су то услови благостања држављана. Поред грађења жељезничких пруга и регулисана је река стављено на програм јавнога рада, а на првом месту тога програма је регулисана река Саве. Хоће ли при важном том послу и суседне државе, Србија и Турска суделовати, није нам познато. Пре неколико година турске су власти из верозаконских предрасуда биле противне темељном регулисању Саве, што захтева, да се местимице копају просеци, а корак забрањује уступање и најмањег делића земље без крви. Надамо се, да су међутим и турском владом овладали паметнији назови, те неће из пустих предрасуда општег корисном послу на пут стати. Са аустријско-унгарске стране скоро ће се огромно дело, регулисање реке Саве, започети, а новчана средства за то истицаће такође из крајишких шума, које ће бити извор и другим корисним предузећима у Граници.

И угарска влада хоће да се Сава регулише; управо је од ње произашла посредна иницијатива у тој ствари, јер је тај предмет покренула земаљска хрватска влада. Члан земаљске управе г. Понграц још лане је поднео предлог земаљском надлежатељству у Загребу, да се нарочито река Сава очисти и да се на ту целъ склопи једна комисија од стручних људи. Г. Понграц је у своме предлогу ставио ова пет питања:

1. Која места по реци ваља багеровањем очистити.
2. У којој ширини и дубљини чишћење ваља предузети.
3. Куда да се смести песак и муљ, што ће се извадити.
4. Колика да је сума, што ће потребовати за тај посао.
5. Начин, на који би се рачуни и контрола водили.

(Наставиће се.)

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун. У последњој варошкој општинској седници читат је допис карловачког маџистрата, у коме се јавља, да је и тамошње општинско веће одобрило поступак вароши Земуну у погледу на продају шума у Крајини. У ласкајућим се речима ту усвајају назори, што их је наше заступништво у своје меморандуму изложило. И многе су друге општине у Крајини одобриле поступак Земунца и ако то и не учинише онако свечано као Петрињчани и Карловчани. Но из прве вароши у Крајини, из суседног Панчева таку одобравајућу изјаву тамошњег општинског већа не дочекамо! У депутацији граничарској, што ће сутра у понедељак у свечаној аудијенцији изаћи пред цара, браћа Панчевци нису заступљени. Ми то јако жалимо у толико више, у колико не увиђамо да су интереси Панчева у том питању другачији од других вароши у Крајини; томе је доказ многобројно учешће Панчеваца па и неких чланова тамошњег општинског већа у крајишкој конзорцији.

Ово дана била је одборска седница црквене општине. Том приликом дошло је у претрес много предмета, који беху решени. У посебном извешћу седничком доставићемо до знања у идућем листу читаоцима поједине предмете, од којих ћемо засад споменути само решење земаљске власти на представку општине у погледу на избор саборског посланика. У том решењу се вели, да и за овај избор има министеријални рескрипт од године 1790. и 1864. пуну важност, по којима могу избрани бити само официри или хопорациони, који живе или имају непокретног имања у Граници. Ту земаљска власт још вели, да не стоји тврђење општине, да политичне власти немају права потврђивати или уништавати избор и да то право по мњењу општине припада само конгресу. Том приликом приписује земаљска власт једино некоректном поступку општине, што Земун нема свога заступника на сабору. Најзад налаже маџистрату, да овај од општине изиште самовласно Суботићу издат мандат и да га пошље дивизионој команди.

Као што нам јављају из Новог Сада маџистрат се је земунски доиста у том смислу обратио на новосадски, но не јављају нам, шта је новосадеки маџистрат одговорио.

Завршујући овај наш седмични преглед о општинским стварима не можемо на ино, а да не ставимо овде опет примедбу, коју смо већ толико пута изјављивали. Јаван лист, који хоће да има право на опстанак мора да изнесе критички на видик ствари, које се односе на општност, ма оне биле појединим личностима повољне или не. Јавност је она велика сила, од које се у данашње време очекује лек у државним и друштвеним болестима, а преса орган је јавности; она мора да врши ту главну своју дужност без икаквих личних симпатија или антипатија. И нашем је листу вршење те дужности највећа светиња и прећемо се одрећи јавнога рада но што би изневерили свој задатак. Ми ту примедбу стављамо с тога, што смо дознали, да су се нека лица наша увређена извесним редцима у прошлome листу. —

(Општинско веће 9. августа) под председништвом г. градоначелника мајора Баха; извештач беше г. Орел, који је и протокол водио, општинара беше дванајест. Седница се отпочев у 10 часова.

Прво на ред дође тужба варошког претставника г. Марковића против комесара ноћне страже г. Лацка, на коју је г. Лацко своје правдање писмено предао, усљед које донесе општина на предлог г. Градоначелника закључак, да се иста ствар г. Градоначелнику преда, који ће је дисциплинарним путем објавити.

Комисија подноси записник о местима у дољњем пољу покрај Дунава, које браћа Вајрихтер, Михаловици и Ана Георгијевић за цигљану, а Живко Јаковљевић мало једно местанце, од ових одељено за кречану иште. Места за цигљане нехтеде општина сад поделити, већ одложи предмет док се већи број општинара скупи, но место за кречану уступљено је Јаковљевићу. Том приликом дошло је у претрес да г. Грубер и Вајрихтер већ пеку и продају цигље, и пита се: зашто они не принашају по постојећем закључку 20 новчића од хиљаде општинској каси; налаже се онима којима то у посао спада да ишту ствар у ред доведу.

Предлог полиције и инжењера о начину како би се земунска ада премерила и јавном дражбом под закуп дала, одкуда би општина много веће вајде имала, изазвала је дужу дебату. Неки рекоше да је истина да би општинска каса путем закупа веће вајде имала, али би сиротиња која од аде живи, уштраба трнела, и како не беше подпуно число општинара, одложи се коначно решење исте ствари за идућу седницу.

Полиција обраћа пажњу општ. већа на његов закључак од 23. јануара о. г., по коме да се кућишта на Гардошу под бр. 899. и 901. одкупе, или друга каква накнада људима даде; јербо су рођењем брега општењени на траже помоћ. Општина остаје при свом закључку, но како су исти притежатељи врло потребни, то да се уништају, какву накнаду и колико за исте две куће желе, и онда да се то идућој седници поднесе.

Карловачки маџистрат шаље закључак тамошњег општинског већа, којим одобрава земунца поступак у послу железнице. Узима се до знања.

Лазар Бачванин тражи да му се подари гостиничко право у својој кући под бр. 364. на Ђуковцу. Општина остаје при свом закључку, да се

почем већ много крчми постоје, ником више тако право не даде.

Филип Матеовић рибар и Матеја Нађ моле, да се за овдашње приме. Решено је док покажу неко имање да притежавају и да су обстанак осигурали па ником на терет неће пасти, онда ће се за овдашње примити.

Г. Митар Милосављевић дрвар поднаша понуду за магистратску потребу растова дрва по 13 ф. фат. Та се ствар предаје по обичају — одбору од четири лица, да се постарају пробитачнијим путем иста дрва набавити.

Маџистрат поднаша предлог о наплати калдрме и услов, под којим да се под аренду даде.

И та се ствар одбору — од 5 лица предаје да предлог општини донесе.

Кристина Мајер моли за повишење месечне плате ради издржавања сирочета Јосифа Варге. За сад јој се на већ имајућа 2 ф. још 1 ф. додају.

Бечки маџистрат иште да се од Валтазара Б. наплати порез од 3 ф. 34 новч. што у Бечу дугује. Како овдашња власт нева за истог неможе се ни наплатити.

Андреа Штефан покривач домова моли, да се ослободи од општ. приреза зато, што је оневидио. Почем исти добар занат има, и са калфама добро ради, није му се молба уважила.

Г. Градоначелник подноси изјаву петрињског општинског већа, гди похваљују поступак Земунца у питању о шумама у Граници и о железници. Ово се до пријатнога знања узима.

Комисија предлаже да се канал код касанинца очисти, и ово се преда одбору да путем дражбе исти канал очистити даде.

— Са поштоване стране добили смо између других вести и овај допис: Установљење финансијске кордонске страже неизвесно је, према се је још пре неколико месеца почело радити на њеној организацији. И томе као да је узрок принципаљна распра, која се појавила у потоње време између највиших државних власти. — Поговарало се, да ће се овде сместити главно стовариште соли, из кога би остале покрајинске соларе се повлачиле. Но и тај је пројект ради двостручних трошкова одбачен. — Пре неки дан био је овде начелник одељења будимског финанс - министарства г. Резнер, и прешао је у Београд да прегледа и инвентира сву со, која је поверена г. Алојзу Флешу. То ће исто да чини и у његовим стовариштима у Смедереву, Градишту и т. д. Уговор г. Флеша са државом нашом концем ове године престаје, и министарство намерава да посао продавања аустријске соли у Србији врше чиновници. У Земуну пак биће с тога главно стовариште и по свој прилици установиће се од нове године опет и по Граници соларе, које су пре неких година укинуте. И то се говори у меродавним круговима, да ће се од нове године цена соли знатно умањити.

— Народни конгрес састаће се опет 3. октобра ов. г. О томе званични унгарски лист овако говори: „На основу IX. законског члана од г. 1868. највишим решењем од 21. марта ов. г. у Карловце сазван српски народни црквени конгрес, који је 1. јуна патријарх отворио, одложен беше једва после већања од четири недеље с тога, што се при већању увидело, да за мериторно решавање више важних дела дата и материјала не достаје, које да би се набавиле нуждан је рок најмање од три месеца. За то је конгрес одложен био, како би се међутим тај нужни материјал набавио. Почем је одлагање конгреса највишем месту до знања стављено и одобрено, то ће конгрес 3. октобра ове године своје седнице продужити и прекинуте послове опет наставити. По наведеном законском члану први је задатак тога конгреса: да одреди уређење конгреса, по том решаваће се други важни предмети, као н. пр. дотација вишег и нижег клира, расправа са Романима, што су иступили из црквене заједнице са Србијама и т. д.“ О друге пак стране чујемо да је св. патријарх позвао посланике што положише мандате, да се изјасне хоће ли при својој оставци остати или не, како би се могло у случају потребе нови избори наредити.

— Као што нам је телеграм печатан у прошлости јавио, укинуте су две познате граничарске регименте и две кумпаније Служинаца. Царска ручна писма, која то наређују, спомињу још уз то само вароши: Сисак и Сењ а не и Беловар, као што нас погрешно известеше. Загребачко општинско веће закључило је, да услед тога изрази Њ. В. краљу благодарност вароши Загреба, но уједно отуда јављају, да код самих становника граничара ова вест није изазвала никакву радост, шта више писмо једно из Беловара вели: да тамо спремају депутацију, да моле да се војничка управа не укине. При оваквом мишљењу становника види се чему би се могли надати од граничарског сабора. Расправа о Војеној Крајини на делегацијама није још довршена и карактеристична је вест, коју читамо у прашкој „Политици“ и по којој се је гроф Андришије у приватном друштву изјавио, да се питање о Вој. Граници преколитванске делегације ништа не тиче. По телеграму што смо га ономад у четвртак из Беча добили изаћиће сутра у понедељак

у посебној аудијенцији једна многобројна депутација граничарска пред цара, да моли, да се жеље Крајишњика, изложене у земунском меморандуму, испуне.

— Наш дописник из Београда нам пише: Са узвишеним чувством као Србин јављам вам за први међународни акт, који је Србија са страном државом непосредно закључила. Званичне „Српске новине“ донеше јуче у четвртак „Поштанску конвенцију“ закључену између Србије и аустро-унгарске државе. Указ г. г. намесника од 7. августа ов. г. упономоћава министра просвете г. Матића као заступника министра иностраних дела, да у име Србије конвенцију ту потврди, што је учинио и државни канцелар аустријско-унгарске монархије граф Бајет 18. јула ов. г. у име Аустрије. Акт су израдили у Пешти са српске стране М. Ж. Радојковић секретар поштанско-телеграфског одељења а са аустријске стране Михајил Гервај и Франц Пилхал, саветници угарског министарства трговине. Конвенција се састоји из 51. члана, и ступиће у живот као што чујем месеца октобра ове године. Ви ћете јамачно изнети вашим читаоцима поједине одредбе ове конвенције, а ја вам само могу толико јавити, да је она код целог нашег грађанства радосно примљена, једно што је за поштански обрт учињена велика олакшица, друго што је њоме један корак више учињен у српској самосталности.

— „Србија“ подиже свој глас у одбрану прекосавске народне странке. Либерални наш орган мало се доцкан сети своје солидарности, да устане против конзервативаца, који онако сложено, као да им се командује, оцрњују пред светом тежњу за напретком на црквено-школском пољу. Прави је testimonium paupertatis ваших клерикалаца, што мораше у Београду тражити људе, који ће их бранити, јер се њиховој обрани у „Напретку“ сваки образован човек мора гнушати, почем се ни у чему не разликује од сокачких грдња; напротив видовданава полемика при свој својој софистици бар у том погледу не вређа достојанство пресе.

— Друга и трећа свеска „Историје света“ од г. Стојана Бошковића изаћи ће кроз два-три месеца. Ми с наше стране топло препоручујемо ову, бар засад најизвренију књигу код нас по друштвену науку, коју може сваки читати и разумети. Време је већ да се оканемо којекаквих бескорисних књига и да не потпо-

мажемо шпекуланте, који само гледе на свој интерес, а да ли ће им рад од користи бити, на то не обраћају ни најмање пажње. Тако сад изађе неки оглас од познатог г. Милоша Стојановића писца „Сркиње у Харему“ на драму „Ђаво у кући“, у којој ће се тобож изнети на видик наше друштвене мане. Смемо напред рећи да г. писац још није тако срећан, да зна шта су мане а шта потребе нашег друштва, што се најбоље види у његовим осталим „књижевним делима.“

— У Прагу је дозволила полиција да се држи Хусова свечаност. Табор код Хаусника распуштен је, што је прекорачио програм.

— Из Минхена јављају, да су на Дунаву пострадале три лађе; колико је људи животом платило још се извесно незна, али говоре да их има 25 35.

— Званичне француске новине објавиле су да је генерал Лебеф наименован за војног министра.

— Портин министар финансије сачинио је буџет, који је већ и потписан од султана. Ово је први буџет у турској царевини. Министар ће разаслати екземпларе овог буџета свима посланицима код страних дворова, а тако исто и европским кабинетима. Цифра реченог буџета за 1869 - 1870. ова је:

I. редовни:

Издатци	3,459.428 кеса
Приходи	3,357.979 „
Дефицит	102.499 кеса

II. изванредни:

Издатци	612.640 кеса
Приходи	192.310 „
Дефицит	420.430 кеса

По овоме сив дефицит износи на 521.879 кеса, или 60,016.085 франака.

— „Газета де Мадр.“ јавља, да су здружене чете Галиндоа, Салеа и Рохера потучене у провинцији Кастелони, мртвих је пало 11, међу којима Галиндо, Рохер и један свештеник. Многи су рањени и заробљени. Сабаријегос с једном четом од 50 људи појавио се код Кабелера.

— У Источној Индији откривена је завера против господарства инглеског. Завереници већином су Ве-хабити, присталице једне мухамеданске секте. Већ ово је доказ, да та завера не вреди много, јер су Ве-

хабити мали на броју. Највећи део индустријских становника или је Будиста или Брамиста или пак сунитских мухамеданаца.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч, 16. Августа. (Телеграм.) Банатска шеница у Буру 88/89-фунт. по 5.60, 90-фунт. по 6 фор. Вивелбургска шеница у Вивелбургу 86/89-фунт. по 4.65; словачка шеница у Досеку 87/89-фунт. по 5.05/10 за готово; шпронска шеница у Бадену 87/88-фунт. 5.55. Словачка раж у Флорисдорфу 84/85-фунт. по 4.10. Моравски јечам у Бечу 70-фунт. по 3.10, 72-фунт. по 3.50. Мађарска зоб, транзита, 45-фунт. по 1.92, 48-фунт. по 2.10. Промет са шеницом 25.000 мерава.

Стање воде Саве.

Код Земунa:

У четвртак 14. авг: 12 с. 1 п. над нул. Облачно.
„ петак 15. авг: 11 с. 9 п. над нул. Ведро.
„ суботу 16. авг: 11 с. 6 п. над нул. Ведро.

Код Митровице:

У четвртак 14. авг: 9 с. 7 п. над нул. Облачно.
„ петак 15. авг: 8 с. 3 п. над нул. Облачно.
„ суботу 16. авг: 7 с. 0 п. над нул. Ведро.

Код Сиска:

У четвртак 14. авг: 14 с. 1 п. над нул. Ведро.
„ петак 15. авг: 0 с. 1 п. под нул. Ведро.
„ суботу 16. авг: 0 с. 3 п. под нул. Ведро.

Земун, 16. августа. Као што смо јавили била је у прошлу недељу мешовита скупштина трговачког гремијума и занатлијских задруга. Бирало се чланова за изборну комисију, која ће руководити под председништвом председника трговачког гремијума г. А. Д. Јовановића избор чланова за трговачку и занатлијску комору. Од стране трговаца изабран је г-дин Стеван Петровић за члана а г-дин Михајло Вајнрихтер за заменика; занатлије пак изабраше г. Борђа Иликића за члана и г. Димитрија Христовула за заменика. За перовођу комисије је изабран г. И. К. Сопрон.

Опет имамо да јавимо за једно подuzeће, што ће се завести овде у Земуну удружењем. Сложише се неколико трговаца да оснују под фирмом „Источна трговачка компанија“ (orientalische Handelscompagnie) радњу једну, која хоће, судећи по самој фирми, да обрађује велико радинско поље. Већ је предата промба заједно са уставом, и како буде изашло повољно решење, одмах ће се отпочети радња.

При свем том, што је фирма тако карактерисућа, ипак се нити из молбенице нити из самог устава јасно дознати не може, из чега ће се састојати послови друштва. У прошњи је речено, „да му је главни задатак, да потпомаже целокупну трговину, нарочито аустријску, тиме, што ће да открије препреке, које сметају трговини, па да се на дотич-

ном месту настојава, да се уклоне. Уједно ће да одбрати пажњу на главне трговачке изворе, како би се исти изцрпити могли. . . .“ „Из овог следује, веле, да ће се наше подuzeће занимати са трговином како научно-теоретички, тако ће ју и практички радити. . . .“

Параграф устава, који говори о задатку друштва овако гласи: „Да би трговину између истока и запада подигла установи се друштво под фирмом „Источна трговачка компанија,“ која ће да врши сваки посао, који спада у научном или материјалном погледу у трговину.“ Остали параграфи, којих свега имаде двадесет и седам, говоре о унутрашњој организацији друштва и међусобним односима чланова. Главница радње мора да је најмање 50.000 форината, али устав не каже, на који ће се начин она набавити; јер нити је ту речено, да ће се издати акције, нити на коју ће суму да гласе учеснице појединих чланова. Само је одређено да чланови гарантују са целим својим имањем, које ће да контролише управа друштва.

Већ као радњу подузету удружењем радосно поздрављамо ово подuzeће, које због нејасних одреда свога устава не можемо да пропратимо критички. Задатак је друштву велик, као што му је и име његове фирме сјајно. Из свег срца желимо, да му за руком испадне, да буде сретство да се негдашњи значај Земунa у трговини са истоком на ново постигне.

Панчево, 15. августа, (о. д.) Од петнајест дана велика се живост опажа у житној радњи на нашој пијаци. Воља за куповање велика је, али слаби су довози услед кишног времена и не довршене вршитбе. Цене су овде претеране и не стоје у размери са горњима. Шеница се плаћа ваган од 4.80 до 5.20; 3/4 жита од 3.80 до 4.30; наполица од 3.30 до 3.50. Јечам је 2 фор., по ту цену више је хиљада вагана јечма закључено за у лађу доставити, а то највише за Бачку. Но данас дођоше овамо и темишварски пшвари, који такође траже да по ту цену веће количине јечма купе. Зоб је по 1.55 врхом. На кукуруз више купаца има, који га хоће да купују по 2.40 за спекулацију или ради дотоварења лађе, но ипак није од 2.50 не дају.

Ст. Бановци, 16. августа. (о. д.) Пре неког времена наши су трговци упутили једно писмо на паробродски инспекторат у Земуну, којим траже да се заведе паробродска агенција у нашем месту. Разложили су у њему све околности, по којима би така агенција не само од користи била, него је управо и крајња нужда по сав доњи Срем, да се заведе, а да је Стари Бановци зато најбоља

тачка о томе је доказ сила шлепова, што се ту преко године товаре. Тешко ће се где на другој скели у Срему тридесет до четрдесет шлепова на годину товарити, а толико се товари овде у Бановцима. Кад се узме још и то у обзир, да су од неколико година сремски сеоски трговци у непосредној трговачкој свези са горњим пијацама и оданде своју робу довлаче и да сами тамо одлазе то се види да је од крајње потребе да паробродско друштво у Ст. Бановцима агенцију заведе, као што је и нужно да се ту поштанска експедиција установи. У целом доњо-сремском подунављу, које је најпродуктивнији део варадинске регименте, као што су ту и највећа и најбогатија села, наше је место крај Дунава најбољег положаја, па за саме Румљане ближа би била та паробродска станица, него што је карловачка. У реченом писму на инспекторат казато је да ће општина нужно место за агенцију друштву бесплатно уступити а сви су становници готови, да у сваком погледу буду на руци друштву. И ако су трговци поодавно предали своју прозбу, до овога часа још нису удостојени одговора, који како стигне, саопштићу вам. „Земунски Гласник“ посвећен је лист интересима нашега предела; нека дакле нас заступа и у овом погледу!

Београд, 16. августа. (о. д.) После ове кише почело је нешто мало наступити јесенско време. То нам казује и силна јесенска роба, што с дана на дан приснева са паробродима. Толико много еспана скоро није било довучено у Београд. Било би и више, бар у гвожђарској струци, која врло добро пролази, да фабрике не би одуговлачиле нарупине. Ретко да гвожђари онолико еспана добију, колико су наручили. И брашнарска радња показује необичну живост. Од неког времена цена брашну сваке је недеље са 5% скупља, понајвише с тога, што је изглед, да ће се много жита извозити.

И храна знатно скаче. Од месец дана сваке је недеље са 10% скупља, притом је мало овршено, слабо има довоза. Ипак се већ чују тужбе због несолидности продуцената, који неће да издају погођену робу по уговореној цени. Овде се сад товаре два шлепа за Пешту. Цена је лањској шеници 105. овогодишњој 110 гроша. Шеница се јако тражи и многи су страни Евреји дошли,

да је купују. Као за извесно се држи, да ће шеница скоро цену од 120 гроша постићи. Још ништа није површено а по где којим селима чекају пет-шест купаца на храну. Цена је кукурузу 60/65 гроша.

О трговини са зекаљском суровином слабо вам што могу јавити, јер нема робе на пијаци и ако се јако тражи. Што се год доведе, одмах се разграби. Особито јако траже страни купци јагњеће и јареће коже, којима је цена, јагњећим 23, јарећим 22 1/2, а кавлацима 14 гроша пар. Вуну држе оку на 8/8 1/2 гроша. Масти је цена 8 гроша, тако исто и лоју, но овога слабо има, ма да га јако траже. Меда и воска биће скоро довољно, но шљиве су лошије родиле по лане. Шишарака има изобила. Цена је пљивовици 8/10 гради 75 пара ока.

У повчаној радњи нема никаквих промена, а посао је ограничен на то, што странци мењају банке ради куповање продукта. Инкасо иде доста трајаво. Многи се дужници изговарају, да су имали штете, што

су им дуђани покренути због регулесања чаршије. О првој пак српској Банки не могу вас још извести, јер радњу своју још није започела.

Званичне „Српске новине“ јављају: Пошто се куга говеђа у Турској распрострла и српској граници примакла, наредило је министарство, да се говеда и говеђе неизрађене частице из Турске преко карантина радујевачког и алексиначког, вршке Чуке, палдиралског и грамадеког у Србију никако не примају.

Званичне новине обнародоваше и нову поштанску уредбу између Србије и Аустрије.

Сисак, 10. августа. (А. Г.) Имамо да јавимо о слабом житарском промету, који је свега око 50,000 вагана јанео, међу којима 23,700 вагана босанског и банатског кукуруза. На пређашњу живост у радњи са храном наступила је тишина особито што се шенице тиче, за коју је услед извешћа из Инглеске воља узимача јако охладила. Напротив томе кукуруз је чвршћи, држе га босанског 86-фунт. на 2.40/50, банатског 85-фунт. по 2.70/75. Ако време овако устрада стање ће воде скоро бити добро за пловидбу.

Пешта, 10. августа. (С. К.) И ова недеља беше жива у погледу на житарску радњу и ако се то поглавито шпекулацији приписати мора, услед чега скочише цене свима врстама, при свем том што су много веће количине на време закључене, него што је готова роба купована. У прве дане јако се је тражила шеница за месну потребу, а купци радо дозволише 15/20 новч. више. За јанео пак врло је мало купљено а при концу је недеље куповање за извоз сасвим нестало. Промет са готовом шеницом јанео је око 130.000 центата, а закључено је за јесен још првих дана седмице 200.000 узанске робе, а исто толико закључено је и последњих дана, при свем том, што је воља на шпекулацију знатно попустила. С почетка недеље брзо скочише цене шеници на закључак до 5.35, по при концу падоше опет на 5 форината. Сад је банатској шеници 88-фунт. 5.55/65, 86-фунт. 5.25/35, 84-фунт. 4.90 до 5.05. Ражи је цена с почетка недеља била са 10 новч. већа, а сад је по 3.25/30, за септембар-октобар по 3.42 1/2/45. Јечма је продато врло мало и то највише оне каквоће, што је за стоку. Цена му је 2.25/30, јечму за маци 2.40/60. Цена кукурузу с почетка недеље била је чврста, како готовој роби тако и роби на закључак. Но сад је попустио са 10/15 новч., те је готовој роби цена 2.55/65, за септембар 2.70, за октобар 2.75, но то само номинално. Зоби по каквоћи и готовој роби је цена 1.75/78, за јесен у Ђуру постављена 1.80/81.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	11.	12.	13.	14.	15.	16.
	Августа					
Дукат царски	5.93	5.91 1/2	5.90	5.90	5.87	5.83
Сребро	121.10	121.10	121.—	120.75	120.25	119.75
5% металници	62.70	62.70	62.45	—	61.75	61.—
Ови с кам. мај—новем	62.70	62.70	62.45	62.30	—	61.—
5% народни вајам	71.90	71.90	71.70	71.30	70.60	70.—
Акције народне банке	772.—	772.—	770.—	767.—	766.—	765.—
„ кред. завода	308.70	309.20	307.20	304.90	300.—	288.50
Ловови 1860. године	101.20	100.70	100.30	90.90	99.60	96.—
Лондон	123.90	123.80	123.50	123.10	122.50	122.25

Пловидба местне лађе до 19. августа.

Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата у јутру.
Из Београда у Земун, у 7 сахата у јутру.
Из Земуна у Београд и Панчево, у 7 и по сахата у јутру и у 2 сахата по подне.
Из Панчева у Београд и Земун, у 10 сахата пре, и у 4 и по сахата после подне.
Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата после подне.
Из Београда у Земун, у 7 сахата после подне.

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

Eingefendet.

Dem sogenannten botanischen Herrn Lehrer in Franzenthal? —!

Ueber die Befestigung des Göppels bleibe ich bei meiner Behauptung und hoffe, daß Sie sich dieser meiner Behauptung heute gänzlich anschließen und überzeugen werden, indem ich hoffe, daß ich Ihnen betreffs der Maschinenlehre Unterricht ertheilen könnte, als Sie im „Eingefendet“ vom 22. d. M. an den Tag gesetzt haben.

Der eigentliche Zweck dieses „Eingefendet“ konnte daher factisch kein anderer sein, als den pl. t. Lesern dieses Blattes Ihren neuen Charakter als botanischen Lehrer von Franzenthal bekannt zu geben.

Karl Gruber,
Zimmermeister.

Gasthaus-Verpachtung.

Das Gast- und Kaffeehaus zur „Benezia“ ist mit 1. November l. J. zu vergeben. Das Nähere bei dem Gefertigten.

F. Ruz,
Postoffizial in Pension.

ГОСТИНИЦА КОА „ПАРОБРОА“ у Земљу

сасвим је изнова поправљена и новим намештајем како кафана и гостионицка дворана тако и собе за путнике снабдевена. Послуга и кухиња поверене су искусном човеку а сваке врсте пића сам потписани набавља тако, да ће поштовани у погледу на врло добра пива и вина што боље послужени бити. Ова гостионица особито је згодна за поштоване путнике због свога положаја на Дунаву близу паробродске станице.

Anton Lewy.

Das Gasthaus zum „Dampfschiff“ in Semlin

wurde ganz neu renovirt und möblirt, und zwar sowohl der Billard- und Speisesaal als auch die Passagierzimmer. Die Küche und Bedienung ist denselben einem erfahrenen Restaurateur anvertraut, während der Unterzeichnete selbst die Getränke vorgiebt, welche in Bezug auf Güte und Echtheit der Weine und Biere nichts zu wünschen lassen. Dieses Einfuhr- und Gasthaus empfiehlt sich ganz besonders den p. t. Reisenden wegen seiner Lage an der Donau, in der Nähe des Dampfschiffahrts-Verbindungsplatzes.

Anton Lewy.

(Наставак.)

Тек што је стало залазити сунце, а Олесја брзо обуче чубун и потрча покрај баштенског плота, но наједанпут сретe се са Егоровном која је са кључевима у рукама ишла кући.

— Куд ћеш тичице! рече старица и погледа на Олесју.

Старица се осмеши, већ хтеде да оде но наједанпут јој се лице намршти а глава јој се затресе.

— Шта ти је нано? запита Олесја кад виде, да се Егоровна промену у лицу.

— Није данас добар дан, тичице моја, није добар дан. Немој ићи у шетњу тако доцкан!

— Шта ти је нано? Дан је био тако јасан, а већа милина у бога — од куд ти то мислиш да данас није добар дан?

— Дете моје драго! Што ћеш ти да знаш све ствари што се збијају у божјем свету.

— Али кажи ми нано молим те о чему ти то збориш, кажи ми да чујем!

— Вечерас почињу падати звезде — рече старица, па се онда прекрести и уздахну.

— Какве звезде нано? запита радознала Олесја.

— Та ето лете по небу и расипају се по земљи у тако светле и јасне искре.

— Ја увек водем да гледам те ватрице нано! рече девојка.

— Та ти волеш, али не знаш чедо моје да су то грешне душе, које се бацају с неба на земљу и још дуго, дуго скитаће се оне по земљи док самог . . .

Олесја ништа не рече и замисли се. И старица је ћутала. Видело је се да су обе осећале неки унутарњи страх сећајући се о падајућим звездама, које су оне тако често виђале у топле летње ноћи.

— Нано! рече наједанпут Олесја да дали те дутајуће душе могу учинити зло човеку?

— Та зло оне невиноме немогу учинити дете моје, ама тек опет некако није мило човеку да се види са душом онога, који је већ давно преминуо. Ко зна зашто те душе падају на земљу!

— Сад се ја не бојим тако падајућих звезда, и ја би сама волела кад би се нешто могла после смрти претворити у такву једну падајућу звезду. Шта ти мислиш нано дали се о томе може Бог умолити?

— Шта, шта, Бог с тобом! где шта си ти наумила, боље би учинила да идеш да се помолиш богу и да легнеш да спаваш.

— Не бој се добра мамице ја сам се само пошалила одговори умиљато Олесја.

— Ајде кући боље ће бити! одговори старица.

— Ја ћу само мало да проходам по брегу нано, нећу се дуго бавити. И нечекајући старичиног одговора претрчи преко двора и пође стазом што води ка брачној могиле.

Егоровна погледа за девојком и мрмљајући оде кући.

VI.

Док је Олесја трчала стазом што води ка могиле, пан Казимир већ је с' друге стране био дошао.

Сунце је помрчало већ за стеном и широке ноћне сенке пружаху се по земљи; врштина брачне могиле блистајући се руменом светлошћу уздизаше се над потамнелим пољима. Олесја дође до могиле и тек крочи на стазу кад је пан Казимир ухвати за руку.

— Како си ме уплашио! рече девојче и наслони главу на Казимирове груди.

— А ода шта се плашиш? запита је Казимир.

— Ја се ничега не бојим, али сад нећу да идем на могилу. Вечерас почињу падати звезде.

— Какве звезде? запита зачуђено Казимир.

— Грешне душе што се шиљу са неба на земљу.

— А зашто се шиљу?

— Зато да ходају око оних места где је закопано њихово тело или око онога који им је најмилији био на земљи.

— И ти верујеш томе Олесја?

— Како да не верујем? о томе ми је причала мати а она никад не лаже.

Казимир тек што се осмехну кад се наједанпут трже и крочи на траг. У ваздуху се нешто вину и пред њиховим очима сину плава ватрица — то је била падајућа звезда. Она је пала на врх брачне могиле и ако је било до ње бар четрдесет корака, али Олесја и Казимир јасно су видели како је се она винула по црном камену, па се онда расу у јасне светле варнице. Неколико минута врштина брачне могиле обасјана је била плавим зраком и у њему као да је нешто плivalo као два магловита бело-сјајна облака. Затим светлост угасну али се зачу неки глас налик на пољуб,

затим као да се неко засмеја, заплака и све се сврши дубоким уздахом.

Пан Казимир и Олесја стајали су ни живи ни мртви наслоњени уз дрво.

Јеци умукосе, унаоколо је било тихо и тамно, од реке је духала хладовина а са поља вејао је мирис сухога сена.

— Но међер право веле да страх има велике очи — рече пан Казимир кад се мало поврати из страха.

— Драгане мој, не говори тако; може се расрдити грешна душа, рече Олесја охоло, но са неком тешком сетом.

— Баво ти однео и те блудеће душе и сав тај гад! повиче момак не знајући у чему ће да излије срдњу своју.

— Казимире! повиче Олесја и отскочи од њега.

— Срамота је да мушко верује бапским причама, гњевно рече он и хтеде да узме Олесју за руку; но она се одтргне и рече: Одлази! ја те се бојим!

— Но зар ти хоћеш да ја верујем глумим причама? запита Казимир.

— Ја не знам шта су то глупе приче драгане мој, али знам да је оно света истина у шта су још наши дедови веровали.

Казимир је шутао.

Међутим тамна нојца покри околину. Месец зађе за облак који је Бог зна одкуда долетео, и само су звезде јасно трептале, и блесак њихов јасније се цртао на тамно плавој висини, која је изгледала тако јасна над потамнелом земљом.

— Време је да идем кући! рече Олесја, ја се бојим да ме мајка не потражи.

— Зар мила моја Олесја нећеш да седиш самном вечерас на могиле? запита Казимир невесело.

— Не, никако не могу драги. Вечерас морам таки ићи кући.

— Олесја, рече Пољак сетно: Хоћеш ли ме вечно љубити? . . . закуними се . . .

Девојче се засмеја па онда наједанпут се нешто сневесели.

— Зар је грех право се заклети Олесја?

— Не, Казимире, не треба се клетвом шалити, то ми је говорила покојна мајка а она је била света.

— Та то ти неће ништа шкодити и ја ћу се сам заклети.

— Добро драги слушај што ћу да ти речем: Ако ја умрем пре тебе, моја ће душа слетати до тебе; а ако ја останем, кунем ти се оном падајућом звездом што је пред нас отиоц пала да никога другог

нећу више љубити. Ти одлазиш далеко... Закуни ми се и ти да нећеш другу љубити. Ако, мислиш да неси кадар то учити, ја онда и нетражим, а иначе закуни ми се тим, што сам и ја теби.

Казимир је осмејајући се слушао ту детињаству клетву.

— Мила моја никада те ја нећу изневерити.

— Закуни ми се оном падајућом звездом, што се тако јасно вије по небу. Ако ме изневериш то знај, да ће моја душа падати с неба, и наћи ће те ма гди ти био!

— Кунем ти се по сто пута, кунем ти се свим падајућим звездама!

То је пан Казимир рекао као у шали, али кад ућута и погледа на Олесју на срце му паде тешак терет.

Блеђано лице девојчино, обасјано месечином изгледаше провидло, и на том бледом лицу некако се чудно блистаху два чарна њена ока. Пану се Казимиру учини да из тих дивних очију сићуше варнице, налик на оне што их баца падајућа звезда. И он брзо рече: Збогом Олесја! Сутра ће ме се опет видети! и пође страни где му је коњиц стајао.

— Зар нећеш да се опростиш самном? рече Олесја и пружи му руку.

— Збогом Олесја, збогом! Сутра ћемо се зором видети.

Топот коњских копита, одавно је умукнуо у даљини, а девојке још стајаше и гледаше у тамну даљину у којој јој нестаде милог драгана; бледо њено лице изгледаше још блеђе, и обливена од главе до ногу читавим потоком месечева блезка, она је изгледала као каква ноћна вила, које Украјинци тако давно сликају у својим поетичним причама.

VII.

... Пролазаху дани, недеље, месеци а атаман Свистун Бублинеки још се не враћаше из јуначка боја. Наста већ и зима. Старци, бабе и деца што осташе код куће, скупљашу се у дуге зимне вечери, и често се разговараху о својим својтама од којих небеше ни трага ни гласа.

Стари козак Прокопенко што управљаше кућом, често је силазио на широку степу, по којој се таласао само бели снег, окретао је се лицем западу и дуго, дуго на нешто изгледао је. Особито је волео старац да иде у степу у ведре зимње ноћи; тамо је он седео на камену или на могили што беше затрпана снегом. На набраном лицу извајане беху тешке бриге; тамне очи са неком суморном надом гледаху у

даљину, и он је тешко уздисао. Ас зашто се вину тај уздах из слабачки његових груди? Да није то туга за старим другом, за милим Свистуном, с којом је Прокопенко провео живот, с киме се он готово нерастајаше? Или је се са тугом сећао онога доба када је он још био млад, када је његова десница лако окретала бритку ђорду? Може бити пред старим ратником пролазио је његов минули живот са свим својим бујним очаравањем.

Осим старог Прокопенка много је било у салашу и других, који жудно изгледаху долазак атаманов. Много ми је цура тугујући очекивала драгана да јој се из боја врати, много ми је нева тајно јецала за мужем својим.

У та бурна времена о којима ми причамо, вести су се врло тешко проносили. Гласи су се предавали или степним знацима или нарочно одасланом улаку. Но последњи је често падао у ропство или изгубивши пута скапавао би у пустим степима носећи собом гром и добре и кобне гласе. Но улаци су вазда били дивни Козаци који су готови били погинути за козачку славу.

Степни знаци били су верни. На широким украјинским степима а близу каквог главног насељења стражарили су Козаци. На могилама и уопште на високим местима тих линија мећали су мотке и на врх њих привезивали су бурад са сухим сеном и смолом. Ако се што важно догоди на пример удари непријатељ, да је попаљено неко место или Козаци пропали — стражари су запаљивали своје знаке те по њима су и остале линије добивале извешће о несрећи, брзој помоћи или глас да се спремају за изненадни нападај. Но ти знаци могли су се само давати по широким и равним просторијама, те тако несудих могли свуд употребљавати за ношење гласова. Козаци који су се по салашима настанили нису свагда веровали тим знацима, но су већином сами стражарили, јездили су на све стране да што чују, скупљали су гласе од путника што онуда пролажаху, идоше из салаша у салаш да се саветују са својим комшијама и у опште су све радили да их душманин ненападне изненада и да их ненађе неспремне за бој. Тако из салаша атамана Бублинеког одлазило је сваки дан по неколико Козака да огледају околину. Прокопенко је заповедао тим Козацима. Кад је атаман одлазио на бој он му је овако рекао: „Слушај Прокопенко

тари друже! четрдесет лета били смо заједно наше душмане и побратимили смо се за цела века. Ако буде суђено да се више не вратим, то сво моје добро и двор дајем Керици мојој, а земљу теби. Ако душманин удари на моје рођено огњиште ти га нећеш оставити на поругу света, и осим гомиле пепела немој ништа више оставити Пољаку.“ И стари Козак дао је тврду реч да ће испунити вољу свог господара и друга. Ето зашто је он тако често ишао у степу и изгледао не ће ли видети каквог знака, не ће ли чути каква гласа о својима. Но никаква гласа нечујаше се о њима и само су се снежни вихори покадшто са белим убовима носили изнад недогледних поља.

Но шта је тада радила Олесја? Од оно доба од како је видосмо на могили Казимир више никако недолажаше. Млада козачкиња свако вече излазила је на могилу и изгледала драгана свога. Но мину лето, мину јесен, ето и зиме, могила се засу снегом, и несрећна Олесја могла је само кроз прозор избе своје гледати у магловиту даљину на брачну могилу.

Покашто у ведре дане излазила је цура на двор, седала је на клупу и подупревши сухим рукама суморну главу гледала је у то место где јој последњи пут затрепта њена срећа.

Много је се изменила девојка од оно доба од како се са драгим растала. Поста мирна, угасну јој румен на лицу, а упале очи потамнише од суза. Стара Егоровна давно је упазила ту промену и мислила је да су је урекли. Често је ноћу долазила старица у Олесину избу и молила се богу изнад главе њене, покашто је кропила богојавленском водицом, под подглавнике завлачила је мокар длаћ, под губер просипала је неке траве, једном речју радила је све што је у то сујеверно доба одгонило нечастиву силу. Но то све ништа нећема опадаше и слабљаше.

Једног студеног, бурног вечера; када је ужасни ветар сипао на прозоре прамење снега, Егоровна униће у избу Олесину. Девојка је седела на постељи и држала је у рукама неки рад. У њеном лепом лицу није остало ни капљице крви.

Егоровна уђе и стаде на праг. На набраном лицу старичином извајана беше дубока туга. Она погледа на Олесју, па онда тешко уздахну и прекрсти је.

— Бог с' тобом, звездице мојој, сјајна, што си се тако замислила

— А, ти си нано! тихо проговори Олесја, подиже главу и стресе се као да се од нечега уплаши.

— Ја сам, чедо моје, дошла сам да те нешто молим, рече стара Егоровна.

— А шта, нано?

— Да послушаш стару, и да одагнаш од себе црне мисли.

— Нано, нано, то ја и сама одавно гледам, али немам снаге.

— Моли се чешће, голубице моја, не би ли Бог скинуо са тебе зле уроке.

— Не нано, мене нису урекли, мене паклена мука мучи. Срце ме боли за оним, који ме је заборавио; ја сам се молила Богу да и ја њега заборавим; но није суђено и заман... Олесја стаде као да се од нечега уплаши.

— Но па видиш он је хрђав човек кад те је тако преварио. А ти пљуни нањ. Зар је мало на свету добрих момака, који ће те волети? А ја ево дошла сам и доносим ти добар глас.

— Какав нано?

— Та ето, дошле некака путница, прошла је цео свет. Шта ти није видела, шта није научила!! Уме она и да врача и да прориче, уме и уроке да скине, и да да лек од свакојаке бољетице — ну врло паметна... Хоћеш да је зовнем? Она ће ти којешта причати те ће ти мало лахнути на срцу.

— Е па добро, зовни је нано; али она неможе скинути терет са срдашца мога.

— Све је божија воља дете моје: Ко зна шта још може бити? рече стара мало весело и изиде из избе.

(Наставиће се.)

Народно позориште.

У прошли четвртак остави нас дружина народног позоришта, која је од 20. јула о. г. овде у Земуну представе давала. Скоро месец дана бавила се она у нашој средини а за то време само је могла дати четрнаест представа. Кишовито време свршило нам је да више уживамо ову лепу забаву. И доиста задовољавање нас ваљани глумци. Кад нам оно лане браћа Београђани одведоше неколико ваљаних глумаца и глумица, бојали смо се, да тој тризи наша дружина неће лако доаћи. Али фала ваљаној управи и верној оној браћи, који остали као језгро нашој дружини, око

ког су се млађе силе могле грумпирати. У мушким улогама не осећа се губитак а надати се је да се неће скорим ни у женским осећати. Старији чланови: г.г. Телечки, Ружић, Зорић, Недељковић и др. посведочише нам наново своју вештину и свој глумачки таленат; млађи пак чланови такође показују лепу тежњу за усавршењем. Надамо се, да ће школски поучни сезон идуће зиме у Новом Саду не само репертоар народног позоришта умножити, већ да ће се под управом ваљаног г. Хаџића чланови и артистички усавршити.

Овом приликом морамо признати, да су се наши Земунци опет лепо одазвали. То ће нам најбоље показати, кад изнесемо преглед дохотка на видик, који је у овом рачуну изложен:

20. јула претстављан је комад „Сађурица и Шубара“ и то изван претплате.	Доходак беше	Ф.	144.90
23. јула. „Нелска кула,“	доходак	”	47.90
24. јула. „Доктор Робен и Лек од пуница,“	доходак	”	44.60
26. јула. „Максим Црнојевић,“	доходак	”	66.—
27. јула. „Гвоздена Образина,“	изван претплате.	Доходак	” 150.—
29. јула. „Два наредника,“	доходак	”	26.—
31. јула. „Филозофија“ и „Бушка,“	доходак	”	30.50
2. августа. „Назови поштењаци,“	доходак	”	38.40
3. августа. „Сан на јави“ и „Шарац,“	изван претплате.	Доходак	” 251.—
6. августа. „Ђурађ Бранковић,“	изван претплате.	Доходак	” 82.70
7. августа. „Роман сиромашног младића,“	прекицута представа.	Доходак	” 33.70
11. августа. „Кобно име“ и „Роман сиром. младића,“	доходак	”	32.30
12. августа. „Сан на јави“ и „Он није љубоморац,“	доходак	”	103.30
13. августа. „Сађурица и Шубара,“	изван претплате.	Доходак	” 117.40
		Ф.	1168.70

Овамо иду још претплатена осам представа у суми Ф. 469.—
Свега Ф. 1637.70

Пре но што је дружина одавде пошла обратила се је телеграфом на управљајућу дирекцију дунавског паробродског друштва у Пешти, да би јој подвозну цену спустила. Исти дан стиже телеграм, где дирекција попушта половину од обичне цене до Митровице. Тако исто има се захвалити овд. главном агенту, као и осталим на то позваним чиновницима, што се је сва гардероба у тежини до 70 цената могла натоварити на ту путничку лађу. ж.

СМЕСИЦЕ.

(Личне вести.) Управитељ главног царинског надлежательства у Рајхенбергу у Ческој г. Јосиф Тошић, ондај исти, који је више година био у Земуну армицијски званичник и услед дуализма премештен бивши у западну половину царства, пре неки дан приспео је у Земун ради званичног прегледања армиције. Одавде иде преко Оршаве у Темпшвар, затим и у Ердељ истица послом. По гласу трговачког уговора аустријско-унгарског преколитванско-финанс-министарство има да прегледа својим органима унгарске ђумруке, а мађарски званичници ту исту контролску дужност врше у западном делу царевине. — Земунски надучитељ г. Мијат Стојановић добио је налог од војеног министарства да иде на учитељски збор у Грац, где је ове године редовни годишњи састанак немачко-аустријских учитеља. Путни трошак добио је г. Стојановић из државне касе и наложено му је, да о резултату тог збора поднесе министарству опширно извешће.

(Задружно.) Наша српска певачка задруга добила је од средоточног одбора у Великој Кикинди позив, да суделује при беседи, која ће се тамо приредити приликом овогодишње омладинске скупштине. Наша задруга није могла примити тај позив, да као таква суделује, из јединог узрока, што јој је хороуправитељ на отпусту, а поједини чланови, који буду ишли, придружиће се хору вршачком под управом г. Хлавача, да при беседи суделују.

(Родољубиви дарови.) Неможемо пропусти-ти а да не споменемо читаоцима за леп и скупочени дар, што га је племенита госпођа Марија Јовановићева, супруга г. мајора Петра Јовановића, поклонила народном позоришту. Поклон се тај састоји из трију женских хаљина од свиле и кафине у вредности можда од 200 форината. Хаљине су те кројене по моди при концу 16. века, као што је било пошиво дама на раскошном француском двору у време Катарине Медичије. У таком одељу видели смо више пута где се преставља на дворском позоришту лепа но несрећна Марија Стурта, а тај Шилеров комад свђ краси и репертоар сунског народног позоришта. Племенитој дароватељки морамо на томе дару лепо захвалити. Још за један дар, који је поклонен народном позоришту морамо споменути. Г. Стева В. Вукомановић поконио је један гитар. (У прошлome листу погрешно је штампано у неколико само примерака, у списку нових чланова матичних: „Вукашиновић“ а треба да је „Вукомановић“. Тако исто у место „Младеновић“ „Младен“.)

(Вештак Мехеј), рођен паризлија, даје претставе у дворани код „анђела“. Он не уступа ни у чему у својој вештини осталим чувеним ескамотерима. Већ због чистог француског говора његовог вредно је за знање тога језика, да посетите његове претставе.

(Процес Карађорђевића) почеће се скоро пред врховним унгарским судом.